

24 שעות

זה התחיל בשעה 8:00 ביום הראשון של שבוע חדש. היה זה בוקר גשום וחורפי, גשם לא הפסיק לרדת, רוחות חזקות מכל צד, ממש שיא הקור. ואז השער נפתח... אני נכנס פנימה, פתאום מצד ימין מגיע דני: "יש היום טורניר?" הוא שואל... ומצד שמאל רצה נעה וצועקת: "מה נעשה היום בשיעור?" אני לא מספיק לענות ומולי מופיע איתי מכיתה א' ומספר שאתמול הוא זכה במדליה בחוג שהוא משתתף בו, ואז מאחור אני שומע קול מוכר: "המורה, המורה, חן ובר רבים אחד עם השני במגרש הכדורסל..." זה היה רונן החמוד מכיתה ו'. אחרי שסידרתי את העניין במגרש והסברתי לדני שהיום לא יהיה טורניר בגלל מזג האוויר הקשה וסיכמתי לנעה בקצרה את השיעור שיהיה היום וכמובן לאיתי מגיע רק מילים טובות על ההישג שלו... הגעתי לחדר המורים לשים את התיק ואז הבחנתי בהודעה הכתובה על הלוח: "למורים שלום, עקב מחלת 5 מורות להלן סדר יום חדש להיום..."

אז כמובן כל התכנית ליום הזה השתנתה. בשיעור הראשון אני מקבל 40 תלמידים במקום 20 בגלל השינוי הלא צפוי, וכמובן שהיום יום גשם וזה אומר שאי אפשר לעבוד בחוץ. אתם כבר יכולים לתאר שלא היה ממש קל להעביר את שיעור החינוך הגופני אבל גם עם ימים כאלה צריך להתמודד. פתאום נעה מופיעה מולי ואומרת שהיא כבר מחכה לשיעור שהבטחתי לה בבוקר ליד השער... כמובן שעכשיו אני מסביר לה שהכל השתנה בגלל המחסור במורות ואנו צריכים לעשות משהו אחר, "אבל הבטחתי..." נעה אומרת... אבל מסתבר שלא תמיד אפשר לקיים...

שעה 9:00 השיעור השני מתחיל. מפנים את כל הכיסאות והשולחנות לצד הכיתה ועושים פעילות בכיתה. אני מבצע מספר מגוון של תחרויות בין קבוצות שונות בכיתה. השיעור עובר מעולה למרות הצפיפות בכיתה ופתאום אחת המורות שמלמדת בקומה למטה פותחת את הדלת: "יש הרבה רעש של הקפצות כדור וקפיצות של הילדים שגורמים לבעיה בריכוז אצל התלמידים שלי"... ואני חשבת שהיא תבין שהיום במקרה נקלעתי ליום לא ממש אידיאלי לשיעורי חינוך גופני בשל מזג האוויר ומחסור באולם, אבל כנראה שטעיתי... לא די בכך חלפו מספר שניות והמנהלת כבר בפתח הכניסה לכיתה, סתם... לראות מה קורה, לא מצאה לה יום אחר "לראות מה קורה"?

הצלצול להפסקה מגיע, עכשיו אפשר לשתות קצת מים ולהתארגן לשיעורים הבאים, אבל לא... "יש איזו בעיה עם מערכת הצלצולים ואף אחד מהצוות לא יודע איך לפתור את הבעיה אולי אתה יודע..." דרך אגב זאת הייתה סגנית המנהלת. אז אני הולך לעזור ופותר את הבעיה (לפחות ככה חשבתי, המשך יבוא...). אז כמובן שלא הייתה לי האפשרות להתארגן לשיעור הבא וכבר הצלצול מגיע. אני רץ לארגן ציוד, רץ במדרגות מארגן את הילדים ואומר להם שבגלל מזג האוויר אנו צריכים לעשות שיעור במסדרון בקומה הראשונה, כאן גם האפשרות לעשות שיעור בכיתה לא אפשרית בגלל השיפוצים במקום והמחסור בכיתות, אם כבר מכשולים אז עד הסוף...

כן, כן, שעה 10:00 ומתחילים שיעור שלישי. הפעם לא רק מורה אחת כועסת עליי בגלל העבודה במסדרון אלא חצי צוות. התלמידים ואני מנסים להסתגל לשטח ה"מיוחד" ומצליחים פחות או יותר...

בעצם פחות ופחות... מה שחשבתי שאפשר לעשות כבר לא ריאלי והגיע הזמן להיות יצירתי יותר.. ושוב לקראת הסוף המנהלת במקרה עוברת באזור...כבר פעמיים היום ועוד במהלך שיעורים שלא ממש הייתי מציג לראווה, והיום עוד ארוך מסיומו...

שוב צלצול להפסקה, הפסקה? ממש לא... החלק המערבי של בית הספר מוצף בגלל הגשם, צריכים עזרה באזור הזה וכמובן שאני שם. כמובן שלתלמידים זאת סיבה למסיבה כאשר הם רואים שלולית מים בקצה המסדרון הרחוק וצריך להרחיק אותם משם ולעיתים למשות אותם משם. ושוב מגיע הצלצול... או שלא? זוכרים ש"תיקנתי" את מערכת הצלצולים...אז כנראה שכחתי להכניס את השעה בצורה נכונה ופשוט אין צלצול... התלמידים כמובן שמחים על תוספת הדקות של ההפסקה... אחרי שהצוות מצליח לעלות את כולם לכיתות מתחיל השיעור הרביעי...

שעה 11:00 ואני מגיע לכיתה. שלושה ילדים רטובים, שני תלמידים מלאים בבוב, תלמיד אחד איבד את הפלאפון, לתלמיד אחד נפלו כל השקלים מהכיס, תלמידה אחת איבדה את המפתח של הבית ואי אפשר למצוא את המוחק של הלוח ושלא לדבר על טושים לכתיבה. עד שהחלטתי לשלוף שיעור עיוני מארסנל המערכים שלי לימי גשם, לאחר חוסר אונים יש לציין, גם זה לא מתחיל בצורה חלקה. בסופו של דבר הצלחנו להתארגן והצלחתי להעביר ואפילו גם קצת ללמד שיעור על מערכת השרירים בגוף. התלמידים למדו, נהנו ואפילו קיבלו מטלה להגיש עבודה לשבוע הבא.

שעה 12:00, בהפסקה הקצרה בין השיעורים הצלחתי לארגן הפעם את הציוד המתאים ואני מוכן. אני מגיע לכיתה, אבל...אין כיתה בכיתה, רוצה לומר אין תלמיד אחד בחדר. אני יורד למזכירות ומקבל דיווח שלקחו את הכיתה לחזרות להצגה שתתקיים בשבוע הבא. טוב ואולי אפילו טוב מאוד, התפנה זמן לסדר את הציוד במחסן ולעשות עוד כמה סידורים. פתאום הפלאפון מצלצל....

"שלום, מדבר אבא של דנה. הבנתי שהיום היה לך שיעור בכיתה עם כיתה ו' של הבת שלי. הבנתי גם שנתת להם להגיש עבודה לשבוע הבא, ממתי התלמידים מקבלים עבודות בשיעורי ספורט?" טוב, אחרי שהסברתי לו ששם המקצוע זה לא ספורט אלא חינוך גופני וששמח לדבר איתו לאחר שעות הלימודים על כל נושא, הלכתי לכיוון המחסן. אחרי סידור הציוד, עזרה לאב הבית בהעברת ארון מכיתה אחת לשנייה, התקנת ה-D.V.D החדש למערכת הטלביזיה, התקנת תוכנת הצינונים על גבי שני מחשבים בבית הספר כדי שהמורים יוכלו להכניס נתונים לגבי המחצית, תיקון נוסף של מערכת הצלצולים והחלפה של מורה לרבע שעה האחרונה של השיעור בגלל מקרה דחוף, או בקיצור לאחר שהיית כולבויניק הגיע השיעור הבא.

השיעור של שעה 13:00 עבר חלק ובלי שום אירוע "מיוחד", כמובן אם לא מחשיבים את הפסקת החשמל שהייתה באמצע השיעור למשל 20 דקות שבמהלכה לא היה ניתן לראות כלום. בסוף השיעור התלמידים הרימו כיסאות והלכו לכיוון ההסעות, אני מארגן את הדברים שלי ויורד במדרגות. פתאום נגשים אל"י 2 תלמידים: "המורה, היה לנו מאוד כיף היום, לא האמנו שאפשר לעשות שיעור חינוך גופני בכיתה...". אני ממשיך ללכת ושרון באה אליי בריצה: "השיעור על השרירים בגוף היה

מצוין למדתי דברים שלא ידעתי מקודם..." ושלא לדבר על המחנכת של כיתה ד' שאמרה לי שהתלמידים שלה כל כך התלהבו מהשיעור והם כבר מחכים לשיעור הבא...

השעה 14:00 ואם אתם חושבים שהיום נגמר אז פשוט לא. היום יש ישיבת צוות עוד חצי שעה לאחר מכן יש פגישה עם ההורים לגבי דיווח על התקדמות הילדים ובהמשך היום ממתינים לי עוד תכנון מערכי שיעור להמשך השבוע, ארגון הפעיות לט"ו בשבט, ארגון שבוע הבריאות שמגיע בקרוב, תכנון פעילות נבחרות בית הספר ועוד כמה דברים שכתובים לי ביומן. אבל אתם יודעים מה... כל זה שווה ושווה הרבה. הפידבקים והתגובות החיוביים גורמים לתחושות שלא ניתנות לכימות ותיאור, אשר ממלאות אותך וטוענות אותך כל יום מחדש.

וכמובן נזכרתי שבגלל העומס והעבודה סביב השעון במהלך השבוע, שכחתי להציע נישואין לחברתי שאני יוצא איתה כבר 10 שנים, אבל לא נורא זה יכול לחכות עוד קצת, עוד 10 שנים פחות או יותר... חשבתי שאני עושה את זה בפברואר בים המלח אבל כבר הראשון במרץ והיא עדיין לא הזילה דמעת התרגשות בטכס קבלת טבעת.